

ÂSİYE OLMAK

7

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdü'lîlâhi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Kendisini Allah'ın dinine hizmet için adanmış, Allah'a davet eden kadınları, kızları, yeri geldiğinde erkekleri Allah'ın mü'min kulları olarak yaşasınlar diye Âsiyeleşmeye karar vermiş bir hanımın, her şeyden önce Allah'a davet edenlerin peygamberi, en büyüğü olan Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi örnek alması gerekir dedik. Çünkü Ahzap Suresi'nin 21. ayetinde Rabb'imiz;

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُو اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا buyuruyor.

Çok açık bir şekilde dedik ki, eğer derdin Allah ise ahireti düşünüyorsan senin derdin zikrullah ise peygamber örneğin olması lazım. Senin derdin Allah olduğu halde peygamberden başkasını örnek alıyorsan yanlış iş yapıyorsun. Bu yanlış işin sonucu olarak bereket göremezsin, feyiz göremezsin, on sene çalışırsın on Müslüman'a tesirin olmaz bir tane kâfirin iman etmesine vesile olamazsın. Onun için biz Allah'a davet ederken, birinci parolamız, görevimiz; Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mukallidi olmaktır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem mukallidi olmak yani onu taklit eden Müslüman olmak demek Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi en iyi taklit etmiş nesil olan ashâbı kirâmı taklit etmektir, selefi salihine tâbi olmaktır, İmam-ı Azam'ın peşinden gitmektir.

Burada daha önce notlarımıza ilave ettik. Elbette biz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem peşinden gidiyoruz derken mesela; mikrofon kullanıyoruz, Peygamber mikrofon kullanmadı. Böyle bir derdimiz yok bizim. Temel mantığımızı Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden alacağız. O ashâbını hurma ağaçlarının yapraklarının altında ders yapıp eğitti. Biz böyle salonlarda oturacağız. Hiçbir zararı yok. Ama Allah'ın haramları, helalleri, insan karakterini tanıma, gaye, hedef bu temel konularda ölçü Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem olacak. Bunu becerebildiğimiz zaman az çalıştığımızı çok bereket verecek Allah. Bunu beceremediğimiz zaman da kırk konuşacağız bir kişi bile belki bizden etkilenmeyecek.

Allah'a davetçinin Peygamber aleyhisselatu vesselamı ölçü alması gerekir dedik. Çünkü Kur'an'ımız Ahzap Suresi 21. Ayet'i net bir şekilde

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ

“Güzel bir örnek var Resûlullah'ta.” diye önümüze koydu. Müslüman nasıl “yahu niye İslam'da zekât var?” diye bir itiraz hâşâ edemez, aynı şekilde Müslüman “Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi örnek almıyorum.” da diyemez.

Peki, nasıl örnek alacağız Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi? Bu iki yöntem ile olabilir. Birincisi ;“şu, şu, şu diye yirmi tane, otuz tane madde yazarız, bu maddeler üzerinden Peygamber aleyhisselam taklit yapılır, O'nu örnek alırız.” deriz. Bir de Resûlullah sallallahu

aleyhi ve sellem Efendimiz'in bize ulaşan Hadis-i Şerif'lerinden insana nasıl davrandığını, insana nasıl değer verdiğini veya dinini nasıl aktardığını öğreniriz. Bu yöntemi tercih edelim biz dedik. Hadis-i şerifler okuduk, bu hadis-i şeriflerden yola çıkarak Allah'a davet eden Âsiye hanımın böyle olması gerektiğini söyledik.

Bugün, Buhari'de, Müslim'de ve İbn-i Mâce'de rivayet edilen bir hadis-i şerif muhakkak arşivimizde bulunacak. Hatta metnini bile ezberlememiz gerekir. Çünkü çok karşılaşacağımız bir hadis-i şerif. Buhari'de 704. hadis-i şerif, Müslim'de 466. hadis-i şerif, İbn-i Mâce'de de 984. hadis-i şeriftir. Bir hadis bilgisi olarak burada ilave edeyim. Şimdi Buhari, Müslim, İbn-i Mâce diye isim verdim ben. Buhari, Müslim, İbn-i Mâce üç kitaptır. Üç ayrı kitaptır. Bu hadis-i şerif bu üç kitapta var. Ama başka kitaplarda da bulunabilir. Ben en temel hadis kitaplarından büyüklük sırasına yani hadis'in değil, hadisin büyüğü küçüğü olmaz. İslam alimleri arasındaki Hadis kitabının değeri açısından mesela Buhari bir numara. İbn-i Mâce altı numara, Muvatta yedi numara, Darimi sekiz numara, Ahmet Bin Hanbel dokuz numara. Mesela böyle bir numara var. Şimdi bir hadis-i şerif Buhari'de varsa bir de altıncı kaynak olan İbn-i Mâce'de varsa önce İbn-i Mâce'yi zikretmeyiz. Buhari'de var deriz.

Özellikle Buhari'de, Müslim'de varsa zaten genelde başka bir kitap ismi anmıyoruz. İlk sıralamada iki, üç kitabın ismini vermek yeterli diye saymıyoruz. Belki bu hadis-i şerif yirmi hadis kitabında vardır. Çok yaygın bir hadis-i şerif. Bunu bir dipnot olarak yarın inşallah sizler de makaleler yazacaksınız, hadis-i şeriflerden insanlara nasihatler yapacaksınız. Bir hadisi nerede, ne kadar, nasıl kaynak göstermeniz konusunda bir ön bilginiz olsun diye bu izahatı yapmış oldum.

Ebu Mesud radiyallahuanh isimli sahabi bir hatıra naklediyor. Biz dedik ya Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in hatıratından, hadisler üzerinden davetçi Müslüman kadının, Âsiye kadının nasıl olması gerektiğinin ipuçlarını çıkaracağız.

Ebu Mesud radiyallahuanh bir hatıra naklediyor. Diyor ki; "Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme bir adam geldi. Dedi ki " Ya Rasûlallah ben sabah namazına çok zorlanarak gidiyorum. Yani sabah namazına gidemiyorum hatta. Çünkü bizim oraya gönderdiğin imamın yani camide bize namaz kıldırmak için bize gelen imam namazı çok uzatıyor. Çok uzattığı için de ben sabah namazını camiye gidip kılmakta zorlanıyorum." demiş. Yani çok basit. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem huzuruna geliyor adam, Medine'nin merkezinde Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Uzaktaki bir mahallede Efendimiz'in sağlığında Medine'de dokuz mescit vardı. Mahallelerinde diyelim dokuz civarında mescit vardı. Bunların mesela Kuba Mescidi'ni biliyorsunuz, Kibleteyn Mescidi'ni biliyorsunuz. Dokuz mescit var olduğu söyleniyor. Belki de ondur belki de sekizdir ama böyle bir rakam var.

Bu mescitlerden bir tanesinin imamı muhakkak Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem tarafından tayin edilmiştir tabi; " sen git bu mescitte Müslümanlara namaz kıldır." denmiştir. Namazı uzun kıldırıyormuş. Normalde sabah namazının Efendimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bir standardı var. Hucurât Suresi kadar okuyordu efendimiz Resûlullah sallallahu

aleyhi ve sellem. Yani iki, iki buçuk sayfa okuyordu. Birinci rekâtı iki sayfa kadar ikinci rekâtı da. Sabah namazının standardı budur. Ama sabah namazı Kevser ve İhlas suresi ile kılınsa caizdir. Sünnet olan mümkün olduğu kadar iki buçuk, üç sayfa civarında okumaktır. Fakat köylüler sabahleyin tarlaya gidiyorlarsa ya da sen bir hastanenin mescidinde namaz kıldırıyorsan burada kalkıp sünnettir diye üç sayfa zammı sure okumayacaksın. Burada İhlas Suresi ile namazı kılmayı bilmen lazım. Çünkü sen Allah'a davetçisin. İnsanların dertlerini anlamaman gerekiyor.

Bu zât başka hadislerde de okuduğumuz rivayette yok. Başka hadislerde de Ebu Mesud'un anlattığı kişi namaza durmuş. İmam da Bakara Suresi'nden okumaya başlamış. Bir sayfa, beş sayfa, on sayfa. Belki de tamamı inmemiştii Bakara Suresi'nin ama bir on sayfa okumuş herhalde. Köylü hayatından haberiniz var mı bilmiyorum. Köylerde harktan sulama olur. Şimdi de öyledir. Mesela barajdan su verilir, Salı günü vadinin sağ tarafındaki tarlaları sularlar. Çarşamba günü de öbür tarafı sularlar. Efendimiz'in zamanında da böyleymiş. İrmaktan su alacak bu adamın da su sırası gelmiş. O gün harkını sulaması lazım, kaçırırsa su görmeyecek bahçesi. Şimdi bunun su saati gelmiş ama imam namazı bitirmiyor. "Ne yapayım sizin namazınızı." deyip bırakıp gitmiş adam. Ama neden bırakmış? Bakmış ki biteceği yok bu namazın. Öğle oldu bizim su saati bitti, yani tarlamızdan su kesilecek bu adam hala namaz kıldırıyor. Gelip Efendimiz sallallahu aleyhi ve selleme şikâyetinde bulunmuş kendisi bizzat. "Ya Resûlullah bahçem susuz kaldı bu adamın yüzünden. Bir başladı namaz bitmiyor." Bazı rivayetlerde de Muaz İbn-i Cebel radiyallahu anh o namazı kıldırın zâtmiş. Bu önümüzdeki hadiste bu isim zikredilmiyor. Benim size Buhari'den, Müslim'den naklettiğim rivayette ama başka rivayetler var. Belki de bu başka bir olaydır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem o zaman Muaz'a kızmış.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bu Ebu Mesud isimli sahabe diyor ki; "Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem fena kızdı bu adamın şikâyeti üzerine, fena kızdı." Hatta bu Ebu Mesud isimli sahabe diyor ki; "

مَا رَأَيْتُهُ غَضِبَ فِي مَوْعِظٍ

"Bu bahsettiğimiz adamın şikâyeti üzerine kızdığı kadar başka hiçbir yerde böyle kızdığını görmemiştim.

Neye kızmış Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem? Yani bu adamcağz geliyor; "Ya Resulullah ne biçim namaz kıldırıyor? Benim bahçem kurudu susuzluktan, harka sıra gelmedi. Bu adam çok uzattı namazı." diye şikâyet etmiş. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem de bu şikâyetten fena bir şekilde kızmış Ebu Mesud'un gördüğü kadarıyla. Tabii efendimizin hayatının tamamını bilmiyor. "Bu kadar kızdığını görmemiştim ben başka yerde." buyuruyor.

Sonra buyurmuş ki aleyhisselatu Vesselam, yani bu ashabı kirama hitaben bu adamın şikâyeti üzerine konuşma yapıyor ve buyuruyor ki, tabii ashabı kirama bir söz söylemesi o mecliste ne anlama geliyor oradakilerin hepsi ya bir imam olacak bir yerde, ya davet

edecekler ya da insanlara Kur'an öğretecekler yani her bir sahabi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in görevlisi olarak ahirete gidecek muhakkak. Dolayısı ile talebeleri gibi onlar orada. Hepsine nasihat etmiş Efendimiz. Buyurmuş ki;

يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّ مِنْكُمْ مُنْقَرِينَ فَمَنْ أُمَّ النَّاسَ فَلْيَتَخَفْ فَلْيَتَخَفْ

Bu okuduğumuz rivayette

فَإِنَّ خَلْفَهُوا الضَّعِيفَ وَالْكَبِيرَ وَذَالْحَاجَةَ فَلْيَتَجَوَّزْ

“Ey insanlar” karşısındakine hitap ediyor, sahabiye hitap ediyor. İnşallah, inşallah ben de siz de buradaki “ey insanlar” diye dinini tebliğ etmek için seçtiği isimlerden biriyizdir inşallah.

“Ey insanlar إِنَّ مِنْكُمْ مُنْقَرِينَ Sizden bazılarınız nefret ettiriyorsunuz. İnsanlara imamlık yapan biraz hafif tutsun. فَإِنَّ خَلْفَهُوا Çünkü arkasında cemaat olanlarda الضَّعِيفَ وَالْكَبِيرَ وَذَالْحَاجَةَ güçsüzler vardır, ayakta duramayacak güçsüzler vardır, yaşlılar vardır, işi gücü olanlar vardır.”

Şimdi burada büyük bir açılım yapıyoruz.

1-Olay nerede cereyan ediyor? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in medresesinde, Medine'de cereyan ediyor. Henüz Cebraile aleyhisselamın gelip gittiği zaman. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem sağ. Bu olayın faili Muaz isimli sahabi büyük ihtimalle. Namazı bu şekilde rahatsız olup şikayet eden sahabi, olayı nakleden sahabi, meseleyi çözen Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem. Bu bir. Yani mahkeme çok büyük. Bir caminin çay ocağında insanlar muhabbet etmiyorlar. İstanbul'da ya da Türkiye'nin herhangi bir yerinde Yemen'de, Kafkasya'da konuşulan bir köy evi değil bu. Allah'ın vahyinin indiği Medine'de, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in sağlığında konuşuluyor, bir.

2-Buradaki suçlu ya da yanlış iş yapan, mesela evde arkadaşları ile çay içtiği için namaza geç kalmış bir imam değil. Kim bu? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in en değerli sahabilerinden biri. Şikayete konu olan şey ne? “Namazda çok Kur'an okudu.” diyor. “Namazda kaşındı, esnedi, esneyince biz geç kaldık.” demiyor. “Çok zammı sure okudu ya Resûlullah.” diyor. Bu da önemli.

3-Mahal yani söz konusu şikayet konusu olan şey namaz. Namazı uzun kılmak, namazı uzatmış olmak. Şikayet konusu bu. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem “Namaz dinin direğidir.” buyurmuştu. “Namazı hızlı kılmayın.” diyen de o zaten. Yavaş namaz kılmayı emreden O, namazda huşu, tadil-i erkan, çok okuyun çok sevap versin Allah diyen O.

4-Verdiği karar Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in; “İmam efendi sen bir miktar az oku, sen de biraz daha sabırlı ol.” diye ortayı bulan bir cevap vermiyor. Ne buyuruyor; şikayet edene hiç haklısın haksızsın diye bir cevap vermeden, şikayet edilen imamı hemen

cezalandırıyor. Cezası da ne tabi; “Niye böyle yaptın?” diye onu ikaz ediyor. Bundan biz kendimize ders çıkartacağız. Ama beşinci maddeye geçelim.

5-Gerekçesi ne Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemine? Çünkü arkanızda sizin imam olduğunuz zaman zayıflar olabilir. Kim zayıf? Hamile kadın zayıftır mesela, rahatsız hasta kadın zayıftır mesela veya erkek. Yaşlı adamın idrarı tutmuyordur, ayakta zor duruyordur, rukû yapmakta zorlanıyordur adam. Bunları anladık.

وَذِ الْحَاجَةِ buyuruyor.

İhtiyacı olan biri vardır. İşte adamın ihtiyacı varmış tarlasını sulayacak. “Yahu burada namazı konuşuyoruz biz, sen tarlanı sulamaktan bahsediyorsun? Ne tarlası be, namaz uğruna bütün tarlaları sel alsın.” dese Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, kim ne diyebilir? Doğru hakikaten. Ama insanların tarlası midesi demek. Evinde çoluk çocuğunun rızkı demek. Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem namaz kılınсын diye dünyaya peygamber olmak için geldi ama insanların karnını aç bırakmak için gelmedi. Tarladan yetişecek mahsul, o ailenin rızkı olacak, Medine’de Müslümanların huzuru olacak. Denge kuruyor Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz.

Bütün bundan biz ne sonuç çıkartıyoruz? Namaz nasıl kılınırını konuşmuyoruz. Ama küçük bir not bir kenara yazalım. Elbette namazın olmaz ise namazın kabul olmayacak miktarı var.

Fatiha’nın الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ diye kısa bir ayetini okuyup rukûya gitsen namaz olmaz herhalde.

Ya da seri bir şekilde okusan rukûya gitsen namaz olmaz herhalde. Bunun bir ortalaması var. Buna ne diyoruz? Namazın farzı diyoruz. Tadili erkan diyoruz. Vacip olan miktarı var, zammı sure okuyacaksın öbür türlü namazın olmuyor. Ama bir de nafîle, sünnet olan boyutu var. İnsan nafileyi kendisi kılacağı zaman Bakara Suresi, Al-i İmran Suresi her rekatta beş cüz okuyabilirsin. Beş cüz de ikinci rekatta. İki rekât namazda on cüz okuyabilirsin. Ama insanların sorumluluğunu alıp mihraba geçtiğin zaman arkandakileri düşünmek zorundasın. Arkandakileri düşünmezsen

“sizden soğutanlar var. إِنَّ مِنْكُمْ مُنْفَرِينَ

Niye soğutuyorsunuz?”

Muaz’a hitap ettiğindeki rivayetinde Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem. Ne demek Muaz’a hitap ettiğindeki rivayetinde? Yani bunun bir de Muaz ile ilgili bölümü var. Ona

أَنْتَ مُنْفَرِينَ النَّاسِ يَا مُعَاذٍ buyurmuş.

“Muaz sen insanları nefret ettirmek mi istiyorsun? İnsanları dinden mi soğutturuyorsun ?” diye Muaz’a özellikle hitap etmiş.

Bundan da anlaşılıyor ki Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem arkasında namaz kılan cemaatin şikayet ettiği bir imamı azarlıyor. Neden? Namaz bahanesi ile sen insanların namazdan soğumalarına sebep oluyorsun. Namazdan soğumak dinden soğumak demek, dinden soğuyan insan Allah'tan kopuyor. Bu olayı Ebu Mesudradiyallahuanhın anlattığı bu olayı, bir davetçi adayı olarak inşallah, yani davetçi olmak büyük bir iddia tabi ama adayınız inşallah Rabb'imiz kabul buyurursa. Âsiye adayınız kabul buyurursa. Bir aday olarak bizler de algılıyoruz.

Namaz dinin direği, daha değerli hangi ibadet var namazdan başka? Sabah namazı üstelik bu. Başka şeylerden de anlaşılıyor ki sabah namazı bu. Peki, bu kadar önemli bir namazda bile arkadakilerin uykusu mu var, ihtiyarlar mı, hastalar mı, emzikli kadın mı var; bunları düşünmen gerekiyorsa sen hoca hanım olarak bir salonda konuşmaya geldin. Bir defa hanımefendi vaktinde gelmedi. Davetçi hanımefendi yedi de ilan etti, yediyi yirmi geçe geldi. Yirmi dakika insanlar seni orada beklediler. Sen aşağıda müdür odasında bekledin. Niye gelmedin yukarı? "Ben derse başladıktan sonra giren çıkan olur dikkatim dağılır herkes toplansın diye." Senden önceki hoca da böyle yaptığı için insanlar yirmi dakika geç geliyor hep zaten. Nasıl olsa hoca yirmi dakika geç gelecek diye. Senden önceki on hoca vaktinde gelseydi konferansa sen de insanları hazır bulacaktın. Sen bir yanlışı sürdürüyorsun demek ki, bir.

İki, hadi geç geldin selamünaleyküm-aleyküm selam. Sen bu işten maaş alıyorsun zaten. Hocasın, vaizsin vs. işin bu zaten. Çocuğunu ayarladın, her işini ayarladın. Seni yüz tane kadın dinleyecek. Bunların kiminin kaynanası hasta ona bakması lazım, kiminin eşi tembüh etmiş; "Çabuk gel çok yorgunum yatacağım." demiş, öbürünün iki tane bebeği var ikiz bakıyor. Her şeyini feda etmiş, Allah'ın dininden iki kelime öğreneceğim diye gelmiş; sen önce hikayelerden başlamışsın. Daha giriş bölümün yarım saat sürmüş senin. Ve ne zaman mikrofonu bırakacağın belli değil.

Bir tanesi saate bakmış; "Eyvah! Benim eşim yatacak." demiş. Kalkmak zorunda. Öbürü çocuğunun ağladığını duyar gibi olmaya başlamış. Gizli gizli cep telefonundan arıyor kaynanasını; "Bebek ağladı mı?" "Çabuk gel kız ne yaptın sen? Bu çocuğu bana bıraktın, delirdi çocuk burada." diyor. Sen orada cenneti anlatmışsın, cehennemi anlatmışsın. O kadının akli bebeğinde, kocasında. Sen onlara sabah namazı kıldırıp, Bakara Suresi okuyor olsaydın bile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem seni azarlayacaktı. "Ne yapıyorsun sen? Niye insanları nefret ettiriyorsun?" diyecekti.

Bu bize neyi gösteriyor? O zaman sen zamanı çok dikkatli kullanacaksın, dakika israf etmeyeceksin. Karşıdakiler seni bıkmadan dinleyecekler. Hatta ve hatta bu hadis-i şerifi bir Müslüman olarak pratiğe döktüğümüzde şunu da söyleyebiliriz. Sadece namaz, sadece sohbet için değil, çok ince bir örnek veriyorum. Sadece sabah namazı kıldırıktan, insanlara ayet hadis okuduğun bir ders yapmaktan söz etmiyorum. Onu geçtik. Başka bir örnek veriyorum.

Bir annelik okulunda veyahut okul öncesi sınıf dedikleri, kreş dedikleri bir yerde on tane çocuğu namaza ısındırıyorsun, çocukları oynatıyorsun. Eğer sen Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin bu hadisinden bir şey anladıysan iki saat üst üste aynı oyunu çocuklara oynatmaman lazım. Neden? Çünkü çocuk on dakikada bir oyun değişikliği ister. Pedagoji, psikolojiyi boşver sen. Sen peygamber gördün ne yapacaksın pedagojiyi? On dakikada bir renk değiştirmen lazım senin. “Çocuklar saklambaç oynuyorduk. Şimdi, bulmacak oynayacağız.” diyecek, yeni bir oyun icat edeceksin. Uyuşuk uyuşuk oturduğun yerden; “Hadi siz saklambaç oynayın.” diye iki saat çocukları saldıgın zaman sabah namazında bu hassasiyeti gösteren Peygamber aleyhisselamin Ümmet’inden biri olarak tembel sayılırsın sen. Allah’a davetçi çocuğu oynatırken bile bu hadisi okumuş biri olarak hareket etmelidir. Nerede kaldı ki namazda.

Mesela, çok basit bir misal. Davetçisin, Ramazan-ı Şerif’de mukabele okumaya karar verdin. Mukabele demek; bir cüz Kur’an okumak demek. Bir cüz bir hafız tarafından yirmi beş dakikada tecvidine, fıkına her şeyine uygun okunur. Bir buçuk saatte de okunur. Kur’an kursunda hafızlık yapan talebeler günde on saat yaklaşık Kur’an okudukları için sen bir hafız hanım olarak onlara bir cüzü üç saatte okusan bıkmazlar ondan, işleri o zaten. İhtiyar, işi gücü olmayan yetmiş yaşında on hanıma “Bir saat size bu cüzü okuyayım.” desen ona da kimse itiraz etmez. Zaten onlar minderlerini getirmişlerdir. Minderlere yaslanıp, romatizması olan da ayağını uzatmıştır, Mushaf’ı da öbür yanına koymuş tatlı tatlı dinliyordur. Arada sırada kestiriyordur. Onun bir zararı yok. Sen beşinci sayfada iken kestirmiştir. On sekizinci sayfada uyanır. Çevirir sayfaları topluca seni dinlemeye devam eder.

Ama sen eğer Ebu Mesud hadisini bile

إِنَّ مِنْكُمْ مُنْفَرِينَ diye Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin ikazını duymuş bir davetçi isen sen yirmi beş dakikada okunacak bir cüzü beş dakikada haşlayıp okuyup gidemeyeceğin gibi elli beş dakikada da okumamalısın. Çünkü karşında bebeğini uyutup bırakıp gelenler vardır. “Yan binada hatim zaten. Bebeğim de yarım saat uyur.” deyip, yarım saatliğine evinden çıkan vardır. Sen kırk beş dakika oldu hala on sayfa okudun. Bağırıp duruyorsun, makamlar yapıyorsun, medler sonuna kadar uzatılıyor. Niye böyle yapıyorsun? “Kur’an’ı sevdireceğim.” Namazda da yasak bunu yapmak. Kur’an’ı sevdireceksen birisi sana gelip “Bana beş, altı saat Kur’an oku.” derse ona uzatabildiğin kadar uzat. Bir cüzü yarım günde oku, hiç zararı yok. Ama cüz okurken, Kur’an okurken, namaz kılarken nerede olursa olsun insanların etten kemikten yaratıldıklarını, her insanın bin bir işi olduğunu, insanların sürekli aynı konsantreyi yapamayacaklarını, ara sıra gevşeyeceklerini bilmen gerekir. Davetçi, insan halinden anlayan insandır. Kendi koltuğu iyi. Mesela benim burada koltuğum çok güzel. Ama siz başka türlü bir koltukta oturuyorsunuz, ben döner koltukta oturuyorum. Siz sabit koltukta oturuyorsunuz. Ben burada bir buçuk saatte yorulursam, siz bir saatte yorulursunuz.

Eğer ben kendimi baz alarak yani ben henüz yorulmadım çünkü döner koltuktayım sağa sola dönüyorum ara sıra. Rahatlıyorum, ayağımı uzatıyorum. Sizin bu bulunduğunuz yer

değil de kendi bulunduğum yeri hesap ederek konuşursam bu davetçi kültürüne aykırıdır. Bu basiretsiz bir davetçi olduğumu gösterir benim. Eğer gaye konuşup gidip paramı almak ise hakikaten benim koltukta keyfim bozulmadıkça susmamam lazım. Gaye sizin Allah'ın dininden bir şey anlamanızı sağlamak ise sen bulunduğun koltukta artık duramayacak kadar belin ağrıdığı zaman bir şey anlamayacaksın ki. "Oram ağrıdı, buram ağrıdı." diye dert edeceksin. O zaman benim senin oturduğun koltuktaki durumunu hesap ederek, senin evindeki durumunu hesap ederek, zihnindeki meşguliyetleri hesap ederek bu yola çıkmam lazım. Zamanla inşallah okuyacağız. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, hadis-i şerifi okuyacağım size. Ne buyuruyor; "Hani peygamberlerden biri cihada gidiyordu. Orduyu durdurmuş bir yerde. "Bakın" demiş. "Hanımı hamile olacak olan, evinin inşaatı bitmiş çatısını yeni yapacak olan vesaire benimle gelmesin." demiş. "Onlar eve dönsünler." demiş. Niçin? Bunlar dertli adamlar. Bu dertli adam yani nikahlanmışlar yarın gerdeğe girecekler. "Gelme benimle kardeşim. Sen hanımını düşüneceksin, eşini düşüneceksin. Kafası evinde olan bana hayır etmez."

Bu davetçinin cihat bile olsa dikkat etmesi gereken bir ince ayar demek ki. Müslüman, özellikle davetçi Müslüman, özellikle peygamberini tanıtmak isteyen Müslüman ince ince düşünmek zorundadır. Kaba düşünen insan, nezaketler sultanı peygamberi temsil edemez. Ben burada konuşurken, inşallah siz yarın burada konuşurken karşınızdakinin oturma şartlarına göre konuşmak zorundasınız.

Burada oturuyorum, klima bana doğru yönelmiş. Siz orada terliyorsunuz, bunaldınız, kaldırıp ikide bir terinizi silseniz dikkatimi çeker benim "Bunlar hocayı rahatsız ediyor." olur. Kıpırdamıyor kimse. Ama klima beni rahatlattığı için, üfürdüğü için burada keyfim yerinde. Ne kadar konuşabileceğim o kadar konuşuyorum. Bu ölçüsüz bir tutumdur. Bu davetçinin yapmaması gereken bir tutumdur. Burada küçük bir dip not ilave edeceğiz. Çok dipnotlu oldu bu hadis-i şerif. Peki, böyle diye dinimizden hep taviz mi vereceğiz biz şimdi? "Eyvah bundan üzüldüler, eyvah bunu çocuklar, bunu da kadınlar, bunu da ihtiyarlar, bunu da komşular, bunu da zenginler, bunu da esnaf, bunu da memurlar, bunu da devlet beğenmedi." diye dinden bir şey kalmadı zaten. Öyle değil.

Dinin farzları var, vacipleri var, sünnetleri var, müstehapları var, adabı var. Yontacak isem farzdan yontmam. Farza kaldıramıyorsan, farza dayanamıyorsan ne yapayım? Bu din farzlarından taviz vermiyor. Vacibi neden ben yontayım ki? Sen yont. Ama nafilerden yani sünnetler, adap, müstehap bunları bu tip pozisyonlarda tıraşlayabiliriz. Bir dahakinde başka yerde değerlendiririz. Mesela deriz ki; "Bu çok gençlerin bulunduğu bir toplantı oldu, gençlerin toplantısında bu gençleri soğutmamalıyız" deriz. "Bunlar farzları şimdilik yapsınlar." deriz.

Yani davetçi yerine göre tavır almasını bilmesi gerekiyor. Aksi takdirde kaş yaparken göz çıkartır. Isıtıyorum derken soğutur. Bunu da Allah ondan razı olsun Ebu Mesud radiyallahu anhin hadis-i şerifinden naklediyoruz.

Şimdi hanım kızlar, bir hadis-i şerif daha nakledeceğim. Ne naklediyoruz burada? Davetçinin nasıl olması gerektiğini Resûlullah sallallahu aleyhi ve selleme ait hatıralardan naklediyoruz. Bu hatıraları da filan menkıbe kitabından almıyoruz. Hepimizin din olarak sahiplendiği Hadis-i Şeriflerden alıyoruz. Bu hadis-i şerifi Müslim'den 1213. hadis-i şerif olarak naklediyorum. Hadisimizi Cabir Bin Abdullah radiyallahu anh isimli sahabe naklediyor. Cabir Bin Abdullah, ashabı kiramın gençlerindedir. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemin yaptığı tek hac var biliyorsunuz o haccı bize ayrıntıları ile anlatan sahabedir. Allah ondan razı olsun. Bu sene üç milyon insan mı hac yaptı, bugüne kadar beş milyar insan mı toplam hac yaptı, kim hac yaptıysa kıyamete kadar yapacaksa hepsi Cabir'in rivayetlerine göre hac yapıyorlar. Cabir radiyallahu anh; "Resûlullah şöyle yapmıştı, böyle gitmişti." diyor, Hadis-i şerifler hep ondan alıntı. Bütün fıkıh kitaplarımız Cabir radiyallahu anhın rivayet ettiği hac ile ilgili bilgiler ile donanmıştır. Allah ondan razı olsun. Bu o sahabenin ne büyük bir nasibi var, ne büyük bir hizmet yapmış bunu gösteriyor.

Bu haccında Âişe anamız da Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile beraberdi. O da onunla hac yapmıştı. Âişe annemiz de o sene on altı, on yedi yaşlarında genç bir kadındı. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem haccını yaptı yani Mekke'de hac yaptılar. Hac vazifesi bitti ve geri dönmeye karar verdi. Yani şöyle ben örneklendireyim, olay öyle değil. Ben örneklendiriyorum. Öğle vakti görevler bitti. "Hadi hazırlanın, Medine'ye geri dönüyoruz." dedi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz. Hac bitti, Âişe anamız herkes Medine'ye dönecek, Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem yanında rahat yüz bin kişi var. Rakamlara dikkat edin. Çünkü veda haccında hutbeyi kaç kişinin dinlediğine inanıyoruz? Yüz yirmi bin kişiye yakın tahmin ediliyor. Net rakam değil ama yüz yirmi bin değil ise yüz otuz bindir.

Yüz otuz bin değilse yüz on bindir. Yani yüz binden az değil bir defa yüz elli binden de çok değil o zamanki hutbeyi dinleyen sahabe sayısı. Bunların diyelim ki yirmi bini, otuz bini Mekke'de kalacaklardı ama yüz bine yakını Medine'ye, Yemen'e, Taif'e geri dönmeye gidecek. Çünkü oraya hac için geldiler.

Şimdi bu kadar sahabenin dönmesini bekliyorlar. Çünkü o dönmeden de peygamber aleyhisselami Mekke'de bırakıp Taif'e geri gidecek hali yok adamın. Zaten dertleri bir dakika Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem ile daha fazla bulunmak. Şimdi efendimiz de "Tamam haccımız bitti, Allah hepimizden kabul etsin hadi herkes eşyalarını hazırlasın gidelim." diye karar etti Efendimiz. Tam bu esnada Âişe anamız; "Ben bir umre yapayım ya Resûlullah" demiş. Bir umre yapmak ne demek? Yani şimdi mesela ben "Mekke 'de bir umre yapacağım" desem Tenim Mescidine gideceğim nitekim o öyle gitmiş. Yaklaşık yedi, sekiz kilometre. Şimdi araba ile gitsem, seri bir şekilde gitsem on dakika. On dakika da orada iki rekât namaz kılacağım yirmi. On dakika da geri geldim yani mümkün değil ama çok hızlı yapıyorum yarım saat oldu otuz dakika. Tavaf yaptım yarım saat, oldu bir saat. Safa Merve'ye gittim sa'y yaptım bir saatte yaklaşık o, iki saat. Seri bir şekilde genç bir insan "şimdi hemen umre yapacağım" dese ortalama iki saattir.

O gün yedi kilometreyi gidecek, orada namaz kılacak, yedi kilometre geri gelecek bu bir gün demek. Şimdi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem “gidelim” diye karar vermiş belki bir yüz bin kişi de peşine takılıp gidecek, “ben bir umre yapayım ya Resûlullah” demiş. “Ben bir umre yapayım”

Şimdi Cabir radiyallahu anh Müslim’in rivayet ettiği bu hadis-i şerifte bu sahneyi anlattıktan sonra, davetçi hanımefendiler ve aynı zamanda beyefendiler kimse “Resûlullah benim peygamberimdir. Namazı ona göre kılarım, orucumu ona göre tutarım, hakkımı ona göre yaparım, insanlarla olan ilişkiyi de Resûlullah’tan gördüğüm gibi yaparım.” kim diyor ise. Yani peygamber hem sosyal işlerimde önderim, hem de ibadetimde önderim ise eğer, Cabir ona bir sözü var şimdi. Çünkü Cabir radiyallahu anh ara sıra peygamberi ziyarete giden bir seveni değıldi. Kapısının önünde baston gibi beklediler. Allah onlardan razı olsun.

Bu muhteşem manzarayı sahabeler defalarca yaşadılar. Onun için peygamber aleyhisselamın karakterini çok iyi biliyorlar. Kadına tutumunu, çocuğa tutumunu, yaşlılara tutumunu çok iyi biliyorlar. Şimdi bakın Müslim’in rivayetinde Cabir ne diyor. Yani Âişe anamız “Ben bir umre yapayım burada ya Resûlullah” Yani hiç yeri yok, yapacaksan peygamber Aleyhisselam ile yaptın zaten. “Yok, ben bir umre daha yapacağım burada” demesini

وَكَانَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلًا سَهْلًا إِذَا هَوَيْتَ الشَّيْءَ تَابَعَهَا عَلَيْهِ

Bunu kaynağından bulup, muhakkak yazmanızı tavsiye ediyorum. Hele hanımlar olarak bunu siz iyi kullanırsınız ileride. Ama yukarıdaki cümleler, aşağıdaki cümleleri keser misiniz bilmiyorum.

وَكَانَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَجُلًا سَهْلًا

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem yumuşak bir adamdı. Bu cümle kime ait? Cabir radiyallahu anha ait. Öyle tanımış peygamberini. Yumuşak bir adamdı.

إِذَا هَوَيْتَ الشَّيْءَ

Âişe, bir şey arzu ettiği zaman

تَابَعَهَا عَلَيْهِ

Onu kırmaz, dediğini yapardı. Elbette haram bir şey istediği zaman değil, öyle bir şey olmazdı zaten. Ama Aişe hanımı bir şey arzu ettiği zaman, mesela buradaki arzusu çok da böyle nihayetinde olması gerekir bir şey de değil. Ama karşısındakinin gönlünü kırmaktan hoşlanmayan bir peygamberdi. “Peki” sözü her zaman önce çıkan sözü idi ağzından.

Bunu bizim nereye yorumlamamız lazım? Davetçi insan kaşlarını çattığında ve sinirlenip dudaklarını büzdüğünde kaçın ondan. Bu davetçi insan, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem peşinden giden davetçi değildir. Ayet, hadis okuyabilir. Ona diyecek bir şeyim yok. Şu sahneyi Müslim’den 1213. hadis-i şerif olarak okuduk. Yumuşak adamdı, Âişe’si bir

şey dediği zaman kıramazdı onu. Bu olay gerçekleştiğinde Âişe, en büyük ihtimal ile on yedi yaşında idi. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem de atmış iki yaşında idi. Çünkü haccından sonra bir yıl yaşamadı. Bir defa yirmi yaşına gelmemiş birisi, atmış iki yaşındaki bir ihtiyara bunu söyler mi bir defa? “Siz gitmeyin beni bekleyin, oturun beni bekleyin” denir mi bir defa? Peygamber aleyhisselama bu söz söylenir mi? `Bekleyin beni burada” Ama رَجُلًا سَهْلًا adam oldun mu, gönül kırmaz bir adam oldun mu sen, on yedi yaşında hanımın nazlanır, bu nazı yapar sana. Yokta demeysin.

Karakterimiz Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem karakteri olacak mü'min olduğumuz için.

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ dediğimiz için.

Davetçiler olarak, Âsiye adayları olarak zaten karakterimiz bu olması lazım bizim.

Şimdi siz, çok basit bir çocukluk yapıp “Demek ki bu kadınlar ile ilgili bir olay” diye anlayacak haliniz yok herhalde. Kadınına böyleydi de Enes’in yaramazlıklarına dayak mı atıyordu Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem efendimiz? Kimi azarladı ki, karakteri yumuşak adam olmaktı zaten. En kritik sahnede hanımından örnek verilince yumuşak karakterini o hanımının üzerinden örnek gördük.

Başka bir sahabeden başka bir olay dinleyelim şimdi. Buhari’de özellikle kitap ismi zikrediyorum. Çünkü insanın şaşırması geliyor yani nasıl olur böyle bir şey? Şimdi bu anlatacağımız olayda “Ne demek yahu, böyle şey olur mu tövbe tövbe ne günlere kaldık” diyesi geliyor ama Buhari’de 6127. hadis-i şerif. Yine Buhari’de 1211. hadiste geçiyor. Bazı hadisler Buhari’de üç, dört, beş yerde geçer. Buhari onları sürekli tekrar eder. Konu gerektirdiği için. Buhari’de hem 6127.i hadis, benim ana aldığım hadis, başka biraz daha farklı bir ilave naklinde 1211. hadiste de geçiyor.

Tekrar toparlıyorum. Onunla seneler geçirmiş, beraber yemek yemiş, onun nasihatlarını dinlemiş, yeri geldiğinde ayaklarını öpmüş ve yeri geldiğinde peygamberin ağzından çıkan tükürüktür diye onu yüzüne şifa niyeti ile sürmüş insanlardan konuşuyoruz. Ashabı kiramdan konuşuyoruz. Onlar duygusal bir şekilde “bizim Arapların sultanı peygamberdir” diye Arap olduğu için anlatmıyorlar bunu. İman ettikleri ve çok geçmeden “Havz-ı Kevser’de buluşacağız biz peygamberle nasıl yanlış anlatırız onu” diye imanları ile konuşan insanlar bunlar. Bizim gibi şeyhini, kendi grubunun başını tutan bir müntesip ya da bir parti tutan, vakıf tutan adam değil bunlar. Bunlar Resûlullah’ın adamları. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Allah onlar için radiyallahu anhum diyor. “Allah onlardan razıydı” diyor. Allah’ın herkesten razı olmayacağını böyle adam seçen yağcılık yapanlardan razı olmayacağını herhalde herkes bilir ve tahmin eder.

Şimdi Ezrak bin Kays tabiiinden birisi. Ehvaz isimli bir savaşa ait bir hatıra naklediyor. Bu savaşta bir olay olmuş. Bu olayı bize naklediyor. Biz nereden öğreniyoruz bunu? Buhari’den, hadis-i şeriften öğreniyoruz. Ebû Berze el-Eslemî isimli sahabe, o da oradaymış.

Tekrar sahneyi anlatayım. Irak tarafında Ehvaz isimli bir bölgede bir savaş var. Bu savaşta Ebû Berze el-Eslemî isimli sahabe de var. Ama savaş, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden sonra Ömer zamanında radiyallahu anh büyük ihtimalle ortaya çıkan bir savaş.

Şimdi bu sahabe atı ile savaşta. İkinci namazı olmuş, "namaz kılalım" demişler. Bu sahabe hayvanını bir yere bağlamış, ikinci namazına durmuş. O sahabe namaz kılarken hayvan kaçmaya başlamış. Bir sahabe namaz kılıyor, savaş meydanındalar mücahitler. Bu sahabe de dışarıdan katılmış cihada ve namaza durmuş o da. Onun hayvanı kaçmaya başlamış, hayvan bu işte kaçmış. Bu da ikinci rekâtındaymış namazın. Namazda zammı sûre okuyor ne yapıyordu ise artık, hayvanın peşinden koşmaya başlamış. Gitmiş bir yerde hayvanı yakalamış, bir ağaca bağlayıp gelmiş ikinci rekâttan devam etmiş namaza.

Bunu yapan kim? Bir sahabe. Oradaki Müslümanlar cihad yapıyorlar, Allah'ın en büyük emri olan namaz kılınıyor. Ve bu adam namaz kılarken hayvanı yerinden kaçı diye namazı bırakıp hayvanın peşinden gidiyor. Hayvanı yakalamış gelmiş. Kim bilir elli metre yüz metre gitti. Kibleden de döndü, bağırdı çağırdı hayvanına, aldı geldi hayvanı. Hiçbir şey olmamış gibi namazına da devam etmiş o arada. Yeniden de başlamamış namaza. Veya yeniden başlamış. Önemli değil. Orada bu sahneyi görenler "şu adama bak ya, bu münafık mıdır nedir aramıza girdi böyle" demişler.

Nereden şüphelenmişler? "Yani ikinci namazı kılıyoruz, cepheyiz. Bu adam atı yüzünden namazı bıraktı gitti geldi namaza devam ediyor. Ya münafıktır ya casustur aramızda bu. Böyle biri olur mu? Namaz ile böyle oynanır mı? " diye refleks göstermişler. Şimdi bu sahabe, bunu orada gördüklerine göre o insanlar onlar da tabiin otomatik olarak. İkinci mübarek nesil ama buna bir anlam veremiyorlar. "Böyle şey olmaz. Namaz ile oynuyor bu." diyorlar. Bu cümleleri duyuyor bu namaza selam verdikten sonra diyor ki; "Kim benim hakkımda böyle konuşuyordu." diyor. Şu cümleye dikkat edin. Ebû Berze El-Eslemî radiyallahu anh; "Ben Resûlullah gördüm" diyor. "Biz merhametli bir peygamber gördük." diyor. "Sizin çadırlarınız burada, siz burada yatacaksınız ama benim evim çok uzakta. O hayvan buradan kaçarsa, ben buradan akşam eve nasıl gideceğim siz bunu düşünmeden konuşuyorsunuz. Benim Peygamberim burada olsaydı benim evimin uzak olduğunu o hayvana muhtaç olduğumu bilir bana bir şey demezdi." diyor.

Buhari'den hadis-i şerif okuyoruz dedik. Ne çıkartıyoruz? Ne alıntı yapıyoruz? Demek ki bu zat Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi gördüğünü söylüyor. "Ben peygamber görmüş adamım" diyor. "Yani namazı sizin kadar bilmiyorum mu zannediyorsunuz. Siz namazı zaten belki benden öğrendiniz. Ama ortada bir sorun var. Benim evim çok uzakta. Bu hayvan olmasa ben akşam evime gidemem. Benim evime gidememem bir derttir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem olsa "Namazı bozdun demezdi bana." demiş.

Burada bir kere bu büyük sahabenin, bir kere peygamberine nasıl güvendiğini görüyoruz. "Beni Peygamberim acıyarak izlerdi." diyor. Elbette çocuksu bir duygu ile "bana şeker verecekti." demiyor. Peygamber ile geçirdiği yıllar, ona peygamberi böyle tanıttırmış.

”Bir Müslüman’ın akşam evine gidemeyecek durumda olmasını dert ederdi benim Peygamberim ve bu namazı bozdun demezdi bana.” diyor. Bir kere Peygamber Aleyhisselam Efendimizin ashabına bu kadar büyük güven vermesi şok ediyor insanı. Davetçi, bu güveni vermeli.

Mü’minler, “bu hoca hanım, bu Âsiye kadın benim derdimi anlar.” diye güvenmelidirler. Bu güven verilemez ise okuduğun ayet, okuduğun hadis de işe yaramaz. İnsanların derler ya bir kulağından girer, öbür kulağından çıkar konuştukları. Davetçi bu güveni verecek. Bir mesele daha bu hadis-i şeriften çıkıyor. Deme ki bu sahabe fıkıh biliyor. Namazın farzlarını herhalde öğrenmişti Peygamber aleyhisselam Efendimizden. Namazda atın peşinden gidilmeyeceğini biliyordu herhalde. Mevcut durum ile namazın farzları arasında oranlama yapmış. Evet, namazın farzları var, doğru. Ama benim akşam eve gidip gidememek gibi bir derdim var. Bu ikisi arasında oranlama yapmış. Namazı bozmakta ya da atın peşinden gitmekte sakınca görmemiş. Fakih adam pozisyon değerlendiriyor. “Vallahi bilmem. Bize bir kere böyle dendi.” demek davetçilik değildir. Sana öyle dendiğinin üzerinden yıllar geçti.

En basit örneği size vereyim. Bazı hocaefendiler, talebelerine mesela Arapça öğretirler. Bu Arapça kitaba bir bakarsın 1888 yılında Abdülhamit döneminde basılmış mesela. Veya 1903 de Abdülhamit döneminde basılmış. İnce harfler, mikroskop ile ancak görülecek düzeyde noktalar var. Zavallı talebe onu okumaya mı çalışsın, Arapça öğrenmeye mi çalışsın? Misal; “Neden bu kitabı okuyorsun?” “Biz bundan öğrendik.” Güzel, senin zamanında başka kitap yoktu. Şimdi bilgisayar, olmayan yazıyı bile yazıyor neredeyse. Niye insanların bu kitabı okumak için çözmesi gereken bir saati sen niye beş saate çıkartıyorsun? Çünkü normal kaliteli bir yazı ile yazsan yani modern yazı ile yazsan bunu okumak için harcaması gereken süre beş dakika olacak, bu gözlükle bile zor görülecek incelikte o zamanın şartlarına göre bir mucizeymiş ayrı bir konu. Üzerinden yüz elli sene geçmiş. Yüz elli sene sonra okulda kaliteli kitaplar, güzel rengarenk kitaplardan okumaya alışmış, Sen şimdi Arapça öğretmek için bu bilmededen daha zor kitabı getirmişsin. “Bizim hocalarımız bize bunu öğrettiler.” Senin hocan dedi mi “bu kitaptan başkasından öğrenmek haramdır.” diye? O O zaman Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem’in ashabı da Kur’an-ı Kerim’i deve derisine yazdılar. Kemiklere yazdılar, kiremit parçalarına yazdılar. Haram değil mi kâğıttan, Mushaf’tan okuyorsun?

Ona gelince “Şimdi deriye yazmaya gerek yok.” diyorsun. Bu bağnazlıktır. Onun yerine talebeye daha çok vakit sun, Arapça ile birlikte başka dil de öğrensin. Neden yoruyorsun talebeyi. Davetçi pratik insandır. Şimdi bu Ebu Berzi el-Esemî radiyallahu anh isimli sahabe olsa o kitaptan ders okutur muydu zannediyorsunuz? “Ben merhametli bir peygamber gördüm. Talebeye eziyet etmeyin.” der ve belki de o kitabı yırtardı. “Bilgisayarın olduğu bir dünyada bu kitabı neden böyle kullanıyorsunuz.” derdi. Peygamberinin merhametine ölçü yapardı onu. Kimse çıkıp ona “Hadis mi var bilgisayardan okuyalım?” diye bir şey diyemezdi herhalde. Çünkü o Peygamberinin mantığını anlamıştı.

Davetçi böyle insandır. Ama zevki ve keyfi için değil, dini için bunu kullanır. Keyfine gelince dinden taviz veren, zaten onu biz konuşmuyoruz. Derdi Allah, derdi Peygamber ve derdi İslam'ın yayılması, derdi insanların daha takva hayat yaşaması olan, bir kişiyi cehennemden kurtarmak diye bir derdi olan davetçiyi konuşuyoruz biz. Âsiye'yi konuşuyoruz. Aslı ablayı konuşmuyoruz. Âsiye hanımı konuşuyoruz. Firavun'un evinden Allah'ı bulan kadını konuşuyoruz.

Bu sebeple davetçi, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi baz alır. Çünkü Ahzap Suresi'nin 21. ayeti; "Sizin örneğiniz Resûlullah'tır." diyor. Bak, El-Eslemî ne yapmış? "Ben Resûlullah tanıyan adamım, oturun oturduğunuz yerde." demiş. Temel karakterini almış. Halbuki on binlerce hadisin içinde at kaçarken ne yapacaksın diye bir hadis yoktur. Ama genel mantığı var peygamber aleyhisselamin; "İnsanlara merhametli davranın, insanları dinden soğutmayın ama farzlardan taviz vererek, açık saçık giyinmeye izin vererek değil. Nafilelerden, tercih yapılabilecek şeylerden dolayı insanları bunaltmayın." ikazı var Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem.

Ve sallallahu ve sellem alâ seyyidina Muhammed ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn

Ve'lhamdülillahi Rabbi'l âlemin